

EĞİTİM FAKÜLTELERİNDE MÜZE EĞİTİMİ DERSİ GEREKLİLİĞİ ÜZERİNE

Evren Şar*, Tuna Sağkol**

ÖZET

Çalışmamızın amacı, 2005-2006 eğitim-öğretim yılından itibaren uygulanmaya başlanan 'yapılandırmacı eğitim' sisteminin içinde 'müze eğitimi'nin yerini ve önemini vurgulamaktır. Bu bağlamda öncelikli olarak 'müze' kavramı incelenmiş ve müzenin toplumdaki rolü, değişen ve çağdaşlaşan müzecilik anlayışının önemi üzerinde durulmuştur.

Dünya eğitim sistemi içerisinde pek çok örnek, müze ve okul işbirliğine son derece önem verildiğini göstermekte ve pek çok Eğitim Fakültesi bünyesinde, 'müze eğitimi' ile ilgili lisans ve lisans üstü dersler verildiği görülmektedir.

Açıkta ki Türkiye'deki Eğitim Fakültelerinde, 'müze eğitimi' ana temalı derslerin müfredata eklenmesi, öğrencinin aktif olarak deneyim yaşamasını ve yaşayarak - yaparak öğrenmesini öngören yapılandırmacı eğitim sistemini destekleyecektir ve pek çok farklı derste müzelerden aktif öğrenme platformu olarak faydalanılabilecektir.

Çalışmamızda, Eğitim Fakültelerindeki bu açık vurgulanırken, müzelerin, sınıf ortamında belirlenemeyen yetenek ve becerileri ortaya çıkarmadaki rolü ile, gerçek nesnelere karşılaşmanın verdiği olası kalıcı öğrenme süreçleri üzerinde durulmuştur.

Anahtar Sözcükler: İlköğretim, yapılandırmacı eğitim, müzeler, müze eğitimi

ABSTRACT

The Purpose of this study is to emphasize the importance of 'museum education' in the constructivist education system, which has introduced since 2005-2006 academic years in Turkey. In this regard, concept of 'museum' was examined and role of museums and modern perception of museology were highlighted.

Museum-school cooperation was emphasized within several education systems all over the world. There are undergraduate and master programs on teaching museum education, in Education Faculties

Obviously, having courses on teaching museum in curriculums of Education Faculties of Turkey will support education system expecting students to be engaged in learning experiences actively.

Therefore, museum will be active learning platform for several courses in the present study, lack of teaching museum courses in Education Faculties underlined roles of museums to promote abilities that cannot be taught in classrooms and possible permanent learning effects of observing real subject in museum were discussed.

Key Words: Primary education, constructivist education, museums, museum education

* Yrd. Doç. Dr. Evren Şar, İstanbul Üniversitesi, Hasan Ali Yücel Eğitim fakültesi, İlköğretim Bölümü, Sınıf Öğretmenliği Anabilim Dalı, evrensar@istanbul.edu.tr

** Araş Gör. Tuna Sağkol, İstanbul Üniversitesi, Hasan Ali Yücel Eğitim fakültesi, İlköğretim Bölümü, Sınıf Öğretmenliği Anabilim Dalı, tunanunas@yahoo.co.uk

GİRİŞ

‘Müze’, en basit tanımıyla; eşya koleksiyonlarını, inceleme, araştırma ve keyif alma amacıyla sergilemek üzere tasarlanmış ve düzenlenmiş bir binadır (Allan, 1963). Ancak modern müzecilik anlayışı çerçevesinde, daha geniş bir perspektiften bakarak, ‘müze’ kavramını tanımlamak ve konumlandırmak gerekir. Bilindiği üzere, “Bir toplumun geçmiş değerlere saygısı, sanat ve kültür birikimlerini korumasıyla ölçülebilir. Geçmişini koruyamayan toplum gelecekte de varlığını sürdüremez. Dolayısıyla müzeler, toplumda tarih bilinci oluşturan önemli kurumlardır ve bu yüzden, toplumla arasındaki bağı canlı tutmak çağdaş müzecilik anlayışının bir parçasıdır.” (Abacı, 1996)

Diğer taraftan, araştırma konumuzla ilgili olarak kapsamlı ve önemli bir tanım ICOM (International Council of Museum) tarafından yapılmıştır: “*Müze, sadece kar amacı gütmeyen, toplumun ve gelişiminin hizmetinde olan, halka açık, insana ve yaşadığı çevreye dair tanıklık eden malzemeler üzerinde araştırma yapan, onları toplayan, koruyan, bilgiyi paylaşan ve sonunda inceleme, eğitim ve eğlence gibi amaçlar doğrultusunda sergileyen ve sürekliliği olan bir kurumdur.*” (Mclean, 1996)

Müzeler, Mercin’in de (2003) belirttiği gibi, içerikleri, birikimleri ve çoğu zaman mekansal konumlarıyla toplumsal belleğin gösterim alanlarıdır. Tarihsel veriler doğrultusunda ortaya konan ‘görsel öğeler’, dolaylı olarak, -bazen de doğrudan doğruya- tarih bilincinin oluşmasına katkıda bulunmakta, bu bilince yeni anlamlar yüklemeye yardımcı olmakta ve toplumsal belleği oluşturmada önemli bir rol oynamaktadırlar. Bu anlamda müzelerin, geçmişe ait maddi kanıtların geleceğe aktarılması açısından, özellikle de yeni kurulmuş uluslar için vazgeçilmez kurumlar olduğu rahatlıkla söylenebilir. Müzecilik kavramının ve dolayısıyla müzelerin, toplumların yapılanmasında ve toplum kimliğinin oluşmasında son derece önemli bir rol oynadığı şüphesizdir.

Geçmişten günümüze, genel olarak toplumun kültürlü ve eğitilmiş kesimine daha yakın duran müze ziyaret kültürü, ne yazık ki düşük gelirli ve az eğitilmiş kişilerin oluşturduğu toplum kesiminde fazla gelişmemiştir. Çağdaş müzecilik anlayışı doğrultusunda halka daha fazla yakınlaşmayı önemseyen müzeler için, toplumun her kesimine ulaşabilmek; tüm gelir ve eğitim düzeyindeki kişilerin müzelere gelmesini sağlamak birincil görev olmuştur. Günümüzde müzeler, her kesimden katılımı sağlamak için birçok ilgi çekici sergi, eğitim programları ve etkinlikler yaparak bunu sağlamaya çalışmaktadırlar. Hazırlanan çeşitli programlarda ve geçici sergilerde amaç, toplumun eğitilmesi ve bu süreçte iyi zaman geçirmesidir. Müze ziyaretinde bir yandan bilgilenirken diğer yandan keyifli zaman geçiren, kendisini mutlu ve rahat hisseden kişinin bu sebeplerle müze ziyaretini sık sık tekrarlaması, hedeflenen amaçlardan birisidir (Atagök, 1999). Toplumun sahip olduğu somut ve somut olmayan kültürel mirası koruyan ve topluma sunan bir kurum olarak müze, her zaman halk ile kültürel ilişki içerisinde. Bu gerekçeyle müzeler topluma yakın durmalı ve insanların ilgisini cezbetmelidir (Atik,1999).

Ancak bütün bunların dışında, önemle belirtilmesi gereken husus; müzelerin, doğal olarak gelişen ve değişen toplum ile “yeni eğitim” anlayışı karşısında, artık, geçmiş ile bağları sağlamlaştırmanın ya da sanatı sevdirmenin ötesinde bir role sahip olduğudur. Artık, topluma uzaktan bakan klasik müzeciliğin durağan mekan anlayışından, yeni sunum ve anlatım yöntemlerinin kullanıldığı ve kültür ünitesi olarak kurgulanan, yaşayan çağdaş müzecilik anlayışına doğru bir geçişle, müzeciliğin çehresi değişmiştir. Bu anlayış doğrul-

tusunda, Müze Eğitimi dersleri, ‘yapılandırmacı eğitim’ kapsamında; yaparak, dokunarak ve yaşayarak öğrenmeye fırsat verdiği için dünyanın pek çok yerinde, ilk ve ortaöğretim kurumlarında müfredat programları içerisine dahil edilmiştir.

1. Yapılandırmacı Eğitim Çerçevesinde Müze Eğitiminin Önemi

Günümüz düşüncesine göre; yaşamın kendisi artık bir okuldur ve öğrenmek eylemi hiçbir zaman sonlanmaz. Kökeni Sokrates’e kadar dayanan yapılandırmacı anlayış, bu anlamda günümüzde en çok tercih edilen ve uygulanan eğitim felsefesidir.

Yapılandırmacı Yaklaşımın hedeflediği birey profili, Davranışçı Yaklaşımların hedeflediği birey tipinden oldukça farklıdır. Yapılandırmacı Yaklaşımda öğrencilerden beklenen kazanımlardan birisi, sadece dinleyerek anlamaya çalışan öğrenci yerine, derse aktif olarak katılan, soru soran, bazı konuları kendine özgü plan ve tekniklerle araştıran, bulduklarını sistemli hale getirip düzenleyen, karşılaştırmalar yapan, gözleyen, düşünüp sonuç çıkaran ve bu şekilde derse katılan öğrenci tipidir (Tarman ve ark., 2012).

Yapılandırmacı eğitimde, eğitmenin görevi öğrencinin aktif olarak deneyim yaşamasını sağlamaktır; ancak öğrencinin eğitim esnasında deneyim yaşamasının neden gerekli ve hatta zorunlu olduğunu bilmeden, öğrenciyi amaçlanan kazanımı sağlayacağı deneyime yönlendirmek sadece tesadüfi olarak gerçekleşebilir. Bunun gerçekleşmediği durumlarda ise öğrencinin yaşayacağı deneyimin kafasının karışmasına sebep olması muhtemeldir. Mevcut konu hakkında pek çok farklı deneyim yaşanabilir. Bu noktada deneyimin nasıl kurgulandığı önem taşımaktadır. Bu bağlamda, müze eğitiminin ve dolayısı ile müze deneyiminin, Yapılandırmacı Yaklaşımına uygun şekilde, nitelikli eğitmenler tarafından kurgulanması ve uygulanması önem taşımaktadır.

Daha önce de değinmiş olduğumuz gibi müzeler; özelde bir halkın, genelde ise insanlık tarihinin bilimsel ve kültürel birikimini gelecek kuşaklara aktaran, kişinin toplumsal kimlik ve kültürünün, evrensel kültür ve değerler içindeki yerini gösteren iletişim ve bilgi aktarım kurumlarıdır. Müzelerde -her ne kadar zihni harekete geçiren ön bilgiler olsa da-, genelde gözleme dayalı, farkına varmadan öğrenmenin olduğu, resmi olmayan (informal) bir kendidiliğinden eğitim söz konusudur (Fidan, 1985; Tezcan, Ödekan, 2011).

Bu bağlamda, Atagök’ün de belirttiği gibi; Eğitim bilgi aktarımı ise, müze koleksiyonlarındaki yapıt ve nesnelere bilgiyi kendi öz varlıkları ile iletirler. Eğitim bilgiyi geliştirmek, düşünme yollarını oluşturmak ve karşılaştırma yetisini kazandırmak ise müzeler kitapların ve derslerin açıkça ortaya koyamadığı nesnelere arasındaki bağları göstererek, kesin gözlem, izleme ve mantıki sürekliliği ve karşılaştırma yollarını öğretebilir. Eğitim yaratıcı gücü ve düşüncüyü geliştirmek ise, yine müzeler koleksiyonlarındaki yapıtlarla en iyi örnekleri göstererek beğeni duygusunu uyandırdıkları gibi yaratıcılık için bir coşku kaynağı da oluştururlar. (Atagök, 1994) Atagök’ün bu düşünceleri, 2005-2006 eğitim öğretim yılından itibaren okullarda değişen eğitim felsefesi ve bu değişimin sonucunda uygulamaya konulan, öğrencinin merkezde yer aldığı yapılandırmacı yaklaşım ile son derece örtüşmekte ve bu kapsamda müzelerin eğitimde aldığı ve alacağı önemli yeri vurgulamaktadır.

Yapılandırmacı eğitimde ön plana çıkan nitelikli eğitimcinin görevi, deneyimi belli bir amaç doğrultusunda kurgulamaktır. Burada temel ilke, eğitimde öğrenci merkezli olunması yani öğrencilerin deneyimlerini esas almasıdır (Yapıcı, 2007; Saban, 2002). Yapılandırmacı eğitimin kuramcılarında sayılan ünlü filozof Giambattista Vico’nun da belirttiği gibi insanlar, kendi deneyimleriyle yaşadıklarını açıklıkla anlayabilirler (Haw-

kins,1994). Bu sebeple yapılandırmacı eğitimde öğrencinin aktif olması istenir. Aktif olmak ise mevcut konu hakkında düşünmeyle gerçekleşebilir. Bir kimsenin mevcut konu hakkında düşünebilmesi için, o konunun neyi kapsadığı belirgin olmalıdır. Bu yaklaşım, gerçek yaşam ortamının sağlanmasında ve öğrenilenlerin bir bağlam içinde algılanmasında fayda sağlayacaktır. (Jonassen, 2003) Bütün bunların ışığında, müzelerin ‘aktif öğrenme’ ortamları olarak kullanılmasının ülkemizde de benimsenmiş olan yapılandırmacı eğitim çerçevesinde, ne denli uygun, gerekli ve önemli olduğu anlaşılabilir.

2. Ülkemizde Müze Eğitiminin Uygulama Alanları konusunda Bazı Öneri ve Görüşler

Daha önce sözünü ettiğimiz, müzeler vasıtasıyla oluşturulacak aktif ve tesadüfi öğrenme ortamının, yapılandırmacı eğitimin önemli alanlarından biri olarak, eğitim sistemimiz içinde konumlandırılmasıyla birlikte, eğitim-öğretim açısından arzu edilen bazı sonuçlara ulaşılabileceği anlaşılmaktadır. Hem ilköğretim - orta öğretim öğretmenleri, hem de bu öğretmenleri yetiştiren Eğitim Fakülteleri kapsamına alınabilecek müze eğitimi, yapılandırmacı eğitime destek olacak şekilde müfredatlarda yer alabilir.

Örneğin Eğitim fakültelerinde yer alan “Görsel Sanatlar” ya da “Sanat ve Estetik” isimli dersler, temel sanat bilgisi, yaratıcılığı koruma ve çocuğu sanata doğru yönlendirme yaklaşımlarını içerir. Görsel sanatlar eğitimi, kişinin günlük yaşantısının her alanında karşısına çıkan ve bireyi etkileyen, bireye şekil veren vazgeçilmez bir alan olarak tüm eğitim sistemi içinde özel bir konuma sahiptir. Doğal olarak bu alanın en önemli araştırma ve uygulama mekânları müzeler ve galerilerdir. Fakat bu ders sadece bazı ilköğretim bölümlerinde bulunmakta ve üzerinde durulması gereken müze eğitimi konusu için yetersiz kalmaktadır. Önceden bahsettiğimiz müze öğrenme ortamını, daha kalıcı ve ilgi duyulur hale getirmek için -tıpkı çağdaş müzecilik anlayışı doğrultusunda hazırlanan programlar gibi-, müze ziyaretiyle ilgili önceden bir program ve sistem oluşturmak, her bakımdan ciddi bir hazırlık yapmak gereklidir. Bu açıdan, yapılandırmacı eğitim doğrultusunda önemini vurgulamaya çalıştığımız müze eğitimi, müze aktiviteleri, müze gezisine hazırlık ve bu doğrultuda öğrenciyi eğitmek gibi gerekli konuları içerecek bir ‘Müze Eğitimi’ dersine ihtiyaç olduğu görülmektedir.

Diğer yandan, müze aktivitelerinin ilk ve orta öğretim kurumlarında eğitim programına aktif olarak dahil edilmesi hususunda bazı derslerden örnek vermenin yerinde olacağı kanaatindeyiz. Önemli bir örnek olarak, Resim-İş dersleri, müze eğitiminin destek sağladığı derslerin başında gelmektedir. Bu derste önceden, öğrenciye nasıl resim çizeceği gösterilirken, sonradan bu tutumun ne denli yanlış olduğu anlaşılmıştır ve artık öğrenciye resmin nasıl çizildiğini göstermek yerine, onu coşkulandıran ve ivme kazandıran konularla doğru bir yola aktararak resim yapması sağlanmaktadır. Öğrenci özgür bırakılarak hiç bir zaman resmin yapılışına karışılmamaktadır (Kehnemuyi, 1995). Bu yöntemin temelleri Platon’a kadar uzanmaktadır. Bu bağlamda estetik eğitim, eğitimin temelidir. Birlik bütünlük ve düzen sağlayıcı özelliği ile tüm sanatlar, eğitimde temel olarak alınmalıdır. Platon’un görüşü özetle şöyledir: “Estetik eğitim, bedene zerafet, zihne soyluluk getiren tek eğitim alanıdır. Sanatı eğitimde temel yapmadaki amaç, bunu çocukluk döneminde, mantığın uykuda olduğu zamanlarda işlevsel hale getirerek zihinsel gelişimine yardımcı olmasıdır. Bir başka deyişle , mantık çağı geldiğinde, sanat buna yer ve yol hazırlamış olur.” (Artut, 2001) Resim-İş dersleri için müze eğitimi elbette fazlasıyla önemlidir. Sanat

müzelerinden faydalanmak bir seçenek olabileceği gibi, görsel malzemelerle hikayeleri birleştirerek- örneğin Arkeoloji Müzesi gibi bir yerde heykellerin mitolojik hikayeleri anlatılarak- öğrencinin hayal gücüne ve yaratım sürecine coşku ve ivme katmak suretiyle sonradan bu hikayeleri resmetmeleri istenebilir.

Fen -Teknoloji ve Matematik dersleri için de, çağdaş müze ve müzecilik anlayışının oturmaya başlaması ile çocuklara yönelik öğretici konular geliştirilmeye ve hatta bu amaç doğrultusunda müzeler kurulmaya başlamıştır. Ülkemizde özellikle Fen -Teknoloji ve Matematik derslerini destekler nitelikte sergilere ve atölyelere sahip olan Koç Müzesi, güzel bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Bahsi geçen müzede çeşitli atölyelerle öğrencilerin gözlem yaparak sebep-sonuç ilişkisi kurabilme, yorumlama, analiz ve sentez gibi bilimsel yöntemlere adapte olmaları sağlanmaya çalışılmaktadır. Zaten bu alanda yapılan çalışmalar benzer ortamlarda öğrencilere yaptırılan etkinliklerin ve gezilerin çocukların akademik başarılarının ve derse olan ilgilerinin artmasında etken olduğunu ortaya koymaktadır (Bozdoğan ve Yalçın, 2006).

Başka bir örnek olarak, Türkçe dersleri için, ünlü şair ve yazarların müze haline getirilmiş evleri veya matbaa müzesi faydalı uygulama alanları olabilirler. Diğer taraftan, esin kaynağı olarak, yaratıcı düşünce ve özgür kompozisyon ya da hikaye yazımına öncülük etmek üzere plastik sanatlar ile ilgili müze gezileri yapılabilir. Yine aynı şekilde Sosyal Bilgiler dersi de, şüphesiz ki tarih ve sanat tarihi müzelerinin verimli olarak kullanılabilceği bir içeriğe sahiptir.

Müze eğitimi programlarında etkin olarak kullanılacak yöntemlerden birisi de, kuşkusuz yaratıcı dramadır. Eğitimde yaratıcı drama; bilişsel, duyuşsal, devinişsel öğrenmeleri destekleyebilen ve gerçekleştirebilen bir öğretim yöntemi olması nedeniyle müze eğitimi programları içerisinde, müzeden sağlayabileceğimiz kazanımların en üst düzeye çıkmasına olanak sağlayabilecektir (Oruç ve Altın, 2008).

3. Dünya’da Müze Eğitime Genel Bir Bakış

Ülkemiz eğitim sitemi içerisinde önerdiğimiz ‘müze eğitimi’ konusunda, örnek oluşturacak ya da fikir verecek şekilde düzenlenmiş müze faaliyetleri ve bu aktiviteyi eğitim sistemi içinde konumlandırmalarıyla dikkati çeken bazı ülkelerden bahsedebiliriz. Örneğin Almanya’da 1973 yılında kurulan Müze Pedagoji Merkezi (MPZ) sayesinde değişik eğitim programları, müze turları, oyun aktiviteleri ve yayınları hem tarihi şatolarda, hem de, 14 ayrı müzede birden yürütülmektedir. Bilgisayarla hazırlanan özel programların okul programları ile paralellik kurulmasına özen gösterilmekte, farklı okul çağlarındaki tüm öğrencilere, belirlenmiş tarihlerde rehberli gezi, bilgilendirme, tartışmalar ve atölye çalışmaları yaptırılmaktadır. Almanya Müze Pedagoji Merkezi, programlarını, okul programları ile birlikte yürütmektedir ve her okulun programında, yılda en az iki kez olmak üzere müze gezisi bulunmaktadır (Abacı, 1996).

İngiltere’de ise 1884 yılından itibaren, “gezici müze” fikrinin uygulandığını görmekteyiz. Ayrıca ilk eğitsel müze olan Haslemere Müzesi, 1894-1895 yıllarında yine İngiltere’de açılmıştır. Ayrıca, New Castle’daki Eğitim Fakültesi’nin, 1980 yılında, ‘Müzelerin ve Müze Objelerinin Eğitim Aracı Olarak Kullanılması’ adıyla bir ders açmış olduğu dikkati çekmektedir. Diğer yandan, Londra Üniversitesi’ndeki Eğitim Enstitüsü, Yüksek Lisans düzeyindeki eğitim sertifikasına “Müzeler, Galeriler, Okullar” konulu bir seçmeli ders eklemiştir. Ayrıca Kuzey Worcestershire Koleji, “Eğitimde Müzeler” konulu bir yıllık

hizmet içi diploma programı başlatmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri, bu konuda Avrupa ülkelerine göre oldukça genç bir tarihe sahip olmasına rağmen kısa sürede müzelere eğitim vasfını yüklemekten geri kalmamıştır. (Şahan, 2005) Amerika Birleşik Devletleri'ndeki müzelerde, öğrenciler ve öğretmenlere yönelik eğitim programlarının, son derece aktif bir rol üstlendiği görülmektedir. Bu müze aktiviteleri arasında, öğretmen ve öğretmen adayları için kurslar düzenlemek, kolej ve lise öğrencilerine her yıl atölye ve galerilerinde staj olanağı sunmak, okul öncesi grupları için aile ve çocuk workshopları sunmak gibi hizmetler bulunmaktadır. (Abacı, 2005). Ayrıca müze ile ilgili dersler yine Eğitim Fakülteleri lisans müfredatında dikkati çekmektedir.

AMAÇ VE YÖNTEM

Bu çalışmada öncelikle müzelerin toplumsal işlevi ve tarih içindeki gelişimi değerlendirilmiş, ardından Avrupa ve Amerika'da müze - okul işbirliği ve müzelerin eğitimdeki konumundan örnekler verilmiştir. Çalışmanın bütününde döküman analizi tekniği kullanılmış ve ortaya çıkan veriler neticesinde Avrupa ve Amerika örneklerinden yola çıkarak Türkiye eğitim sisteminde büyük bir açık olarak görülebilecek 'müze eğitimi' konusuna dikkat çekilmeye çalışılmıştır.

Bilindiği gibi ülkemizde eğitimde, 2005-2006 yılından itibaren yapılandırmacı eğitim anlayışı benimsenmiştir. Ancak bu konuda öğretmenlere ayrıntılı bir eğitim verilmediği gibi yapılandırmacı eğitim için bir platform halini alabilecek ve pek çok dersi destekleyebilecek nitelikte olan müze eğitiminin eksikliği hissedilmektedir. Bu doğrultuda, örnekler ve sebepleriyle birlikte, müze eğitiminin gerekliliğine değinilmiştir.

TARTIŞMA VE SONUÇ

Sonuç olarak, tarihsel ve kültürel anlamda uygarlıklar mozaiği olarak tanımlanabilecek bir coğrafyada yaşıyor olmamız göz önünde bulundurulduğunda, son derece zengin olan ülkemiz müzeleri, tarih, sanat, kültür, iletişim ve aktif öğrenme ortamı olarak, eğitimde öğretmeni ve öğrenciyi bir araya getirebilecek son derece verimli eğitim ortamlarıdır. (Güleç, Alkış, 2003). Ancak artık müzelerin temel işlevi olan eğitimin etkili hale gelebilmesi için, en kısa sürede öğrencilere yönelik etkinliklerin başlatılması gerekmektedir. Bu etkinliklerin etkin şekilde uygulanabilmesi için de, bu konuda eğitim almış ve uygulamaya geçirebilecek öğretmen profiline oluşturulması gerekir.

Anlatılan derslerin somutlaştırılmasında etkin olarak kullanılacak, yapılandırmacı eğitimin hedeflediği etkin ve aktif öğrenmeyi gerçekleştireceği düşünülen müze ile ilgili aktiviteler, bilinçli ve müze eğitimi konusunda bilgili ve eğitimli öğretmenler tarafından uygulandığı takdirde istenilen sonuçlara ulaşılabilir. Öğretmenlerin müzeleri eğitim aşamasında etkin bir şekilde kullanabilmeleri için bunun ön hazırlığını oluşturacak ve sonrasında değerlendirecek bilgi ve birikimi elde edecekleri 'Müze Eğitimi' dersi, Eğitim Fakültelerimiz bünyesinde oluşturulabilir.

Yapılandırmacı eğitime koşut olarak önerdiğimiz, gözleme dayalı, farkına varmadan öğrenmenin olduğu ve resmi olmayan (informal) bir kendiliğinden eğitimin söz konusu olduğu (Fidan, 1985;) müze eğitiminin, hem Eğitim Fakülteleri hem de ilk ve orta öğretim kurumlarında müfredata alınmasının, hedeflenen eğitim sonuçları açısından, önemli ve gerekli olduğu kanısındayız. Belirtmemiz gerekir ki, böyle bir dersin içeriği

yahut dersler bazında uygulanması konusunda daha kapsamlı bir araştırmaya ihtiyaç vardır ve bu başka bir makalenin konusu olmalıdır. Bizim burada yapmaya çalıştığımız, Eğitim Fakültelerinde uzun süredir üzerinde yoğunlaştığımız Yapılandırmacı Eğitim sistemi içinde, bu yaklaşımı son derece besleyen ve destekleyen bir ‘müze eğitimi’ programının -diğer ülkelerde olduğu gibi- ülkemiz eğitim sisteminde de uygulanmasının faydasına ve gerekliliğine işaret edebilmek olmuştur.

KAYNAKÇA

- İlköğretim Sosyal Bilgiler 6 Ders Kitabı, Komisyon, (2012), M.E.B. 2. Baskı Ankara.
- İlköğretim Sosyal Bilgiler 6 Öğrenci Çalışma Kitabı, Komisyon, (2012), M.E.B. 2. Baskı Ankara.
- İlköğretim Sosyal Bilgiler 6 Öğretmen Kılavuz Kitabı, Komisyon, Abacı, Oya. (1996). Müze Eğitimi, Basılmamış Sanatta Yeterlilik Tezi. İstanbul.Akmehmet Tezcan, 5
- Kadriye. (2007). Müzelerin Tarih Öğretiminde Nesne Merkezli Eğitim Etkinlikleriyle Kullanılması ve İlköğretim Sosyal Bilgiler Öğretimi. Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi www.e-sosder.com, C.6 S.20, 133-155
- Alkış, S. , Oğuzoğlu, Y. (2005). Eğitim Fakültesi Dergisi XVIII (1), 23-46.
- Allan, A. Douglas. (1963). Müzenin Rolü. Unesco, Icom Türkiye Milli Komitesi Yay. Ankara, 5
- Artut, K. (2001). Sanat eğitimi: kuramları ve yöntemleri: eğitim fakülteleri ve ilköğretim öğretmenleri için. Anı Yayıncılık.
- Atagök, Tomur. (1994). Kültür ve Toplum. I. Müzecilik Sempozyumu. Dz. K. K. Basımevi. İstanbul.
- Atik, Ş. (1999). “Müzelerimizin Yeniden Yapılanması Kapsamında Müze-Toplum İlişkisi, Müze Toplum İlişkisi Bağlamında Müze tanıtımı ve İletişim”, T. Atagök (der.), Yeniden Müzeciliği Düşünmek, 155-172, İstanbul: YTU Basım Yayın.
- Bozdoğan, A. E., & Yalçın, N. (2006). Bilim merkezlerinin ilköğretim öğrencilerinin fene karşı ilgi düzeylerinin değişmesine ve akademik başarılarına etkisi: Enerji parkı. Ege Eğitim Dergisi, 2, 95-114.
- Çetin, Y. (2010). Çağdaş Eğitimde Müze Eğitiminin Rolü ve Önemi. Güzel sanatlar Enstitüsü Dergisi/Journal of Institute of Fine Arts, (8).
- Fidan, Nurettin. (1985). Okulda Öğrenme ve Öğretme. Alkim yay. Ankara.
- Güleç, S., & Alkış, S. (2003). Sosyal bilgiler öğretiminde müze gezilerinin iletişimsel boyutu. Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 17(1), 63-78.
- Hawkins, D. (1994). Constructivism: Some History. The Content of Science: A Constructivist Approach to Its Teaching and Learning. Ed. by Fensham, P. J. & Gunstone, R. F. & White, R. T., 9-13.
- Jonassen, D. H. (2003). Learning to Solve Problems with Technology : A Constructivist Perspective. Upper Saddle River.
- Kehnemuyi, Z. (1995). Çocuğun Görsel Sanat Eğitimi. Yapı Kredi yay. istanbul.
- Mclean, F. (1996). Marketing the Museum. London: Routledge.
- Mercin, L.(2003). Kültür ve Sanat Değerlerinin Yaşatılmasında Müzelerin Rolü. Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi. 2(6), 106-114.

- Oruç, S., & ALTIN, N. (2008). Müze Eğitimi ve Yaratıcı Drama. Museum Education and Creative Drama, (35Volume), 3.
- Saban, A. (2002). đrenme-đretme Süreci. Ankara: Nobel Yayınları.
- Safran, M., Ata, B. (1998). Okul DıŐı Tarih đretimi. G.. Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi 18 (1) 87-94.
- Şahan, M. (2005). Müze ve Eğitim. Türk Eğitim Bilimleri Dergisi. Sayı 4, Cilt 3. Tarman, B., Ergr, Ő., Eryıldız, F. (2012) Yenilenen Sosyal Bilgiler Programına Dair Bir Deđerlendirme. Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. 11(1), 103-135
- Tezcan A., K. & Ödekan, A. (2011). Müze eğitiminin tarihsel gelişimi. İTÜ DERGİSİ/b, 3(1). Yapıcı, M (2007). Bilim, Eğitim ve Düşünce Dergisi Aralık, Cilt 7, Sayı 4.